

Goedenmorgen, vrienden.

We zijn weer bijeen om zondag te vieren. Waar zullen wij vandaag over praten? Wij willen graag iets brengen, dat past bij u, uw belangstelling en uw denken. Natuurlijk zouden we in een normaal geval kunnen spreken over het Kerstfeest, maar we hebben gisteren al zoveel over het Kerstfeest gesproken. Om eerlijk te zijn, de moderne vorm van kerstviering laat niet toe, dat we te veel de nadruk leggen op het kerstgebeuren zelf. Men wordt overvoerd met predikaties, met gezangen en op een gegeven ogenblik wordt een mens doof door de gewoonte van het voortdurend aanhoren. Het wordt een beetje een mode, soms een sensatie. U zult begrijpen dat wij daar maar in zeer beperkte mate aan mee willen doen. Per slot van rekening we hebben andere zaken, die ons interesseren. Ik zal maar beginnen met er een paar op te noemen, misschien dat we dan vanzelf terecht komen op een onderwerp, dat voor ons deze zondag toch nog weer belangwekkend maakt.

Heeft u wel eens gehoord van "Het klooster der Acht Blinden"? Neen? Het Klooster der Acht Blinden is een van de weinige kloosters op het ogenblik in Thibet, die nog niet geschonden zijn. Thibet is op het ogenblik in een voortdurende staat van oproer. Aan alle kanten wordt er gevochten. Nu ja, u weet dat zelf wel zo'n beetje. Rood-China staat nog steeds verbluft over de eigenaardige gebeurtenissen, die daar op die winderige hoogvlakte kunnen gebeuren en wordt elke keer weer verrast door dorpjes, verborgen in de dalen, die plotseling een felle weerstand geven, zonder dat je weet waarom.

Wanneer u nu de kant van het zuiden uit gaat, daar waar de Roden al langs getrokken zijn, omdat het voor hen erg belangrijk is de passen naar India enz. te beheersen, dan vindt u even voor de Karakorum - een honderd mijl voor de Karakorum - een klein klooster.

Dat klooster is vroeger erg belangrijk geweest en nu bewaart men er nog o.m. een heilig kleed, dat eens in de zoveel tijd wordt uitgehangen over de muur en dan reikt van de bovenrand van de ommuring tot aan de grond toe. Een grote voorstelling van een Boeddha, maar die Boeddha heeft geen ogen.

Als het een gewoon klooster geweest zou zijn, dan zouden ongetwijfeld de commissarissen van het Chinese leger het ontruimd hebben. Maar het klooster is al een hele tijd vervallen. En er leven inderdaad op het ogenblik nog enkele blinde priesters. Die eigenaardigheid dat er alleen blinden leven kunnen we al verder terug zoeken, want die ontvoering ontstond in het jaar 1898. En sedertdien is het zo gebleven.

In het klooster leven blinden. En er zijn onder die blinden altijd acht belangrijke incarnaties. Het Klooster der Acht Blinden - dat heeft u nu wel begrepen - is een typisch iets. U zou er niet graag binnengaan; het is er tamelijk vuil. Er staan vele grote boeddhabeelden, die elk voor zich alleen maar in een zeer klein detail afwijken van de rest, maar verschillend zijn ze allemaal. U vindt er kaalgeschoren monniken, die niet de gele gewaden dragen of de rode gewaden die u overal vindt, maar een soort bruine, harige pij, die betrekkelijk warm is.

Ik zou over dat klooster niet praten, als het niet een der vele kloosters der stemmen is. In Thibet leeft nl. het geloof, dat de goden en de demonen spreken in de kloosters door mediums. O, geen mediums zoals hier. Het is heel iets anders. Maar toch ook een vorm van bezetenheid, een zeer uitputtende bezetenheid, die vrijwillig wordt opgewekt. En deze goden en deze demonen spreken dan over het lot van de wereld,

profeteren en worden - zij het met veel eerbied en ceremonieel - wederom gevangen of gebannen vaak binnen kleine vertrekken. In Het Klooster der Acht Blinden is geen vertrek, waarin een demon wordt gesloten, maar ongeveer eens per veertien maanden, dan komt daar - zoals het heet - een bode van de Heer der Wereld.

Dit allemaal overlevering. Dat moogt u opzij zetten. De boden van de Heer der Wereld en het onderaardse rijk, waarin de vorst van deze aarde vergadert met zijn ministers, waar vruchtbare velden zijn en legers klaar staan om door de spleten en afgronden naar boven te klimmen, wanneer er op deze aarde nood is, dat kunnen we rustig verwijzen naar de fabelen, evenals Barbarossa die ergens sluimert in een berg. Neen, de werkelijkheid is belangrijker.

Er bestaan verschillende vormen van magie. En een van die vormen is het ontplooiën van een bepaalde helderziendheid. Verwar dat ook alweer niet met wat hier de doorsnee-burger helderziendheid noemt. Per slot van rekening, dan zie je iets zonder meer. Maar er bestaat een mogelijkheid om - mits een voldoende wetenschap van bepaalde natuurwetten en -krachten, ook krachten en natuurwetten die op het ogenblik nog niet als zodanig erkend zijn door de wetenschap plus een zeer groot concentratie-vermogen, aanwezig zijn - bepaalde punten in de cosmos a.h.w. aan te stippen. Je kunt "gericht" mogelijke ontwikkelingen ervaren. Typisch is, dat in tegenstelling met de doorsnee-helderziende en kaartlegger, in het Klooster der Acht Blinden nooit wordt gezegd, dat de toekomst gefixeerd is. Men spreekt niet over een vastliggende toekomst, maar men spreekt over de toekomst-mogelijkheid. U begrijpt wel dat dat onze groep bijzonder aantrekt en dat we natuurlijk de dingen zelf ook nagaan. En nu is er in het Klooster der Acht Blinden een zeer opvallende profetie uitgesproken en aangezien dat nu op het ogenblik nog geen vier dagen geleden is - als je het tijdsverschil tenminste meerekent - dan denk ik zo, dat het voor u ook wel interessant is te horen wat men daar zegt. Het zijn geen profetieën, die een prognose kunnen heten, maar er klinkt iets eigenaardigs in mee en er wordt nl. o.m. het volgende gezegd:

"De tijd is niet ver meer dat het zwaard het zwaard doodt. De rode vloed wordt verzwoegen door de witte vloed. De mensen der aarde beven en wenen. De zeeën werpen zich op het land en zij zullen het land niet verslaan. Grote steden zullen verdwijnen, nieuwe steden zullen ontstaan; en in de storm komt de hergeboorte."

Dat is een deel van deze profetie. Ik ga haar niet helemaal reciteren, want per slot van rekening, u heeft misschien wel dingen, die u interessanter vindt. Het aardige hierbij is dit: het gaat hier over mogelijkheden. Maar als wij rekening houden met het feit, dat het zwaard het zwaard verslaat, dan zou er eindelijk een oorlog moeten ontstaan, die alle oorlogen kan beëindigen. Maar er is een andere interpretatie mogelijk. Een interpretatie, die wij menen gevonden te hebben aan de hand van ons onderzoek van potenties op deze wereld. Er is nl. een wapen in ontwikkeling, dat de hele baan van de aarde rond de zon zou kunnen wijzigen in één enorme explosie. En dat betekent, dat - als dit wapen gehanteerd wordt - alles teniet gaat. Dan is er geen enkele levensmogelijkheid meer over. Wanneer dit wapen eenmaal gekomen is, hebben andere wapens geen zin meer. En daardoor zou je ook kunnen zeggen, dat hier het zwaard het zwaard verslaat. Een bewapening, die te ver wordt doorgevoerd, frustreert haar eigen doel: nl. verdediging ofwel verovering. Het ziet er dus naar uit dat de techniek van deze wereld een hele hoop veranderingen teweeg brengt. In verband met deze ontdekking zou je je natuurlijk ook af kunnen vragen: "Ja, maar wat bedoelen ze dan o.m. met die stormvloed, de zee die het land wil veroveren e.d.?" Vermoedelijk zal met dat wapen een proef worden genomen, die een enigszins ontstellende uitwerking heeft. Zover we kunnen nagaan beroert dat hoofdzakelijk het gebied van de Stille Oceaan, maar het is natuurlijk niet onmogelijk, dat ook de Atlantische Oceaan erbij be-

trokken wordt. Aardig misschien om verder op te merken is, dat de rode vloed door de witte vloed wordt overwonnen. Dat zou dus een aanduiding kunnen zijn, dat wat u misschien Amerika noemt of zo, laten we zeggen de westerse mogelijkheden, op een gegeven ogenblik de overhand krijgen boven het rode en het rood-gele gevaar. Het is allemaal erg optimistisch.

Ik ben begonnen met dit Klooster der Acht Blinden en ik zou nog een eindje verder willen doordenken. We kunnen natuurlijk in deze condities en omstandigheden niet alleen rekenen op - laten we maar zeggen - de materie. Een ideologie kan op aarde een hele tijd gevolgd worden, mits deze ideologie inderdaad haar woord houdt, haar belofte kan vervullen. Maar je kunt de mensen niet hoop blijven verkopen, zonder dat ze op een gegeven ogenblik zeggen: "Nu heb ik er genoeg van. Nu wil ik feiten zien." En naarmate een volk ouder is en een grotere ondergrond heeft van beschaving en vasthoudendheid, zal deze eis sneller worden gesteld. Dat betekent dat voor bepaalde delen van China een dergelijke eis eerder zal komen dan b.v. voor Rusland. Het is aan te nemen dat in de stromingen van het communisme grote verandering te verwachten is. En dat is goed. Een verandering, omdat de mens langzaam maar zeker de hoop die men hem van buitenaf wil geven, terzijde gaat schuiven en zegt: "Ik vraag niet meer om theorieën, ik vraag om feiten." En dat zou in uw eigen wereld wel eens even sterk tot uiting kunnen komen. Want, wanneer zo iets spreekt op een enkel deel van de wereld - dat weet u - zal krachtens cyclische verschijnselen overal diezelfde tendenz merkbaar worden. Het is een soort golf, die rond de wereld gaat en die keer op keer een nieuw volk zal aansteken en beroeren.

En dan heb ik zo'n flauw idee, dat dat ook in de kerken het geval zal zijn. Let wel, ik haat de kerken zeker niet, integendeel. Ik acht ze van groot belang. Maar ook hier zal een vernieuwing moeten plaatsvinden. Te lang hebben de oude geleerde heren vastgesteld wat hun inziens wel eens juist zou kunnen zijn en dat als de enige waarheid geleerd. Er zijn wegen, die belangrijker zijn en krachtiger zijn dan dit alles. En een mens, die zelfstandig gaat nadenken, zal zich op een gegeven ogenblik nog wel eens af gaan vragen: Waarom moeten we nu aannemen dat b.v. Paulus alles wel wist? Waarom heeft Petrus zo weinig van zich laten horen? En horen we van Jezus' lievelings-leerling, Johannes, weinig of niets? Waarom moeten wij onze hele geloofsaanvaarding en de uitlegging daarbij gaan baseren op een visser, die - zoals duidelijk kenbaar wordt gemaakt - een onwetende visser is en een Joodse Christenvervolger, die toevallig bekeerd werd? En als je dat punt eenmaal hebt - en dat begint in het Christendom hier en daar al aardig door te dringen - dan krijgen we automatisch een verschuiving van de geestelijke inhoud. Net als bij de ideologie.

De mensheid gaat anders denken. Gedachten zijn grotere krachten dan men weet. In doorsnee weet. Wanneer ik mijn denken wijzig, wijzig ik daarmee misschien niet onmiddellijk de wereld maar wel mijn eigen concept van die wereld. Waarden van goed en kwaad zie ik heel anders. Ik reageer anders op omstandigheden. Ik kan niet meer worden overtuigd met oude argumenten. Mijn denken is anders. Ik reageer niet meer op oude prikkels. Als die mensheid langzaam maar zeker zo verandert, zal veel van het oude teloor moeten gaan. En we zijn het dan ook wel onder elkaar over eens geworden waar een deel der profetieën uit het Klooster der Acht Blinden spreekt over een komende vernieuwing en over de "sneeuw der zielen" (ik zal het zo dadelijk wel uitleggen), dat ze daarin gelijk kunnen hebben.

Er gaan inderdaad vreemde en grote dingen gebeuren. Het gedachtenleven van de mens wordt anders. Men gaat praktischer leven en denken. Per slot van rekening wat heb je aan allerhand mooie theorieën. Een theorie, al is die nog zozeer op goddelijke openbaring en dergelijke gebaseerd, kan alleen dan juist zijn, indien zij in haar gevolgen juist is. Belangrijk, zeer belangrijk ook voor ons, want voor ons zal zo de mogelijkheid geschapen worden om te werken met daadwerkelijke en doorslaande be-

wijzen - o, niet overtuigend-voor ons bestaan. Dat is geen noodzaak voor degenen, die toch al in ons geloven en het is geen mogelijkheid voor degenen, die a priori alles verwerpen, omdat er voor hen nu eenmaal geen overtuigend bewijs te leveren is, want geen enkel bewijs is hun voldoende. Als ze dood gaan en ze komen aan onze kant, dan zeggen ze nog: "Ik droom." Voor ons is dat in die zin niet belangrijk, maar wel dat we kunnen gaan ingrijpen, dat we kunnen gaan helpen en dat ook andere krachten actief kunnen worden. Altijd weer als wij komen op zo'n kruispunt van wegen, zoals dat op het ogenblik het geval is, zal niet alleen de mensheid een keus moeten maken, maar zij zal ook moeten uitzien naar een vrijere, een prettiger levenshouding.

Ik wil een paar punten opnoemen van hetgeen in deze wereld op het ogenblik ons inziens overdreven is:

Laat ons maar zeggen de fokdwang, die bepaalde kerken de mensen proberen op te leggen.

De uitermate grote propaganda voor het sexuele, die daartegenover wordt gesteld.

De idee dat een kerk bezittingen moet hebben.

De gedachtengang, dat het beter is een grote kathedraal te bouwen en daarin in plechtig ornaat te spreken ofwel een nieuwe moderne kerk en daar van de kansel af daverende redevoeringen te houden, dan een priester als mens onder de mensen te doen leven en - zelfs in een kring als deze b.v. - een ogenblik het religieus beleven naar voren te laten brengen. Die dingen gaan veranderen, het kan niet anders.

Verder de concepten van handel. Handel, vrienden, is langzaam maar zeker geworden tot een speculatieve factor. Vroeger was het zo, dat de handelaar iemand was, die zijn eigen moeite van inkoop en transport bij de verkoop liet betalen zover het mogelijk was; die zijn eigen risico's droeg. Op het ogenblik is het zo geworden, dat een groot gedeelte van de risico's van de handel door anderen worden gedekt, nietwaar? En dat men verder probeert om vaak haast waardeloze producten onder valse voorspiegeling aan anderen te verkopen. Nu is dat altijd wel zo geweest, maar nooit zo in het groot. U koopt een schoonheidscreme, die qua materialen ongeveer 30 cent kost, met een mooi potje eromheen, dat misschien 50 cent waard is en u betaalt daarvoor - omdat er reclame voor is gemaakt - f. 5.40 of zo iets. Deze dingen zijn volledig fout. Wat heeft men eraan, als men deze goedkope massaproducten overal aan de mensen opdwingt? Wat heeft u eraan dat u plastic lepeltjes kunt krijgen voor een koopje, als deze dingen geen enkele waarde meer voor u bezitten? De waardevermindering van het feitelijke bezit in deze dagen en de schijnbare verhoging van levensstandaard, die ermee gepaard gaat, heeft de wereld blind gemaakt voor het feit, dat het zelf-gedane, het zelf-gemaakte een veel groter inhoud en betekenis heeft dan het meest perfecte stukje fabriekswerk. De terugkeer naar het zelf-werken, het zelf-doen, het zelf beleven (ook in het product) heeft zich hier en daar al aangekondigd en is in luidheid der mensen en technisch onvermogen zo hier en daar alweer te gronde gegaan, omdat men er een soort montage-spel van heeft gemaakt. Toch zal ook dit verder om zich heen moeten gaan grijpen. De mens moet meer self-sufficient worden. Hij moet meer voor zichzelf kunnen zorgen. De te grote afhankelijkheid van het maatschappelijk bestel maakt langzaam maar zeker de mensenwereld tot een samengevoegde reeks van mierenstaten, waarin meer en meer het algemeen belang moet prevaleren, terwijl een ieder slechts zoveel vrijheid krijgt, dat hij het algemene daardoor niet stoort. Dat is niet aanvaardbaar. En vandaar dat ik die uitdrukking "sneeuw der zielen" zo aardig vond.

"Sneeuw der zielen" wordt nl. gebruikt om aan te geven, dat lichtender krachten in een betrekkelijk grote mate deel gaan hebben aan het menselijk leven. Ze zullen incarneren, maar zij kunnen ook - zoals dat heet - de zielen beroeren. En ja, zielen beroeren, dat impliceert in dit geval

dus een beïnvloeding. U zou zeggen: inspiratie. Ja, uit het klooster en zijn voorspellingen valt heel veel te leren. Te leren over toekomstige ontwikkelingen maar ook wel degelijk over de fouten, die op het ogenblik bestaan. En dan moet u me niet kwalijk nemen, dat ik - al is het hier een zondag en misschien hoofdzakelijk een wijdingsbijeenkomst - toch eens een paar van die fouten uit de praktijk aanstip.

De z.g. maatschappelijke verplichtingen, die men heeft, hebben slechts in zoverre zin als zij een werkelijke wijziging van omstandigheden zouden kunnen inhouden of het volbrengen van een feitelijke taak. Op het ogenblik echter dat de z.g. maatschappelijke of sociale verplichting in zich een ritueel wordt van wederkerig erkennen zonder verdere inhoud, is ze waardeloos. Met andere woorden, als u elkaar aardig vindt, is er helemaal geen bezwaar tegen dat u bij elkaar op bezoek gaat. Maar als u in feite elkaar liever ziet gaan dan komen, dan is het dwaasheid om daar tijd aan te besteden. Als u met formulieren iets kunt scheppen, vult u ze rustig in en registreert u ze. Maar als dergelijke formulieren alleen maar dienen voor het fixeren van handelingen, die op zichzelf niet meer revocabel zijn dus niet meer te herroepen zijn, dan heeft u er niets aan en dan kan het invullen van dergelijke formulieren achterwege blijven. Heffingen om mensen te beschermen door hun inkomen zeker te stellen, kunnen in zekere zin goed zijn. Maar op het ogenblik dat zij de zelfstandigheid van streven en leven aanmerkelijk benadelen, hebben ze geen zin meer.

In uw eigen leven komt precies hetzelfde voor. U zult in vele gevallen verplichtingen op u nemen niet omdat u voelt dat u dat aan een medemens verplicht bent of - een ander geval - omdat u het werkelijk prettig vindt, maar u neemt ze alleen maar op u, omdat het zo hoort, omdat je "het toch niet kunt laten".

Kijk, op dat ogenblik gaat u de verkeerde kant uit, dan verwerpt u de vrijheid, dan maakt u zichzelf tot een instrument van een soort monsterwezen, dat elke handeling en elke daad meer en meer gaat dirigeren. Goede manieren b.v., ook zo iets. Het is natuurlijk logisch, dat u t.o.v. uw medemens zekere égards in acht neemt. Het zal ook niemand u kwalijk nemen, als u dat doet. Maar op het ogenblik dat het respecteren van anderen en hun recht omslaat in het scheppen van een valse schijn van aanvaarding, dan bedriegt u de medemens, u schaadt uzelve. En deze dingen overheersen in de maatschappij vaak. U moet proberen zo vrij mogelijk te zijn van de conventie. De conventie is alleen dan bruikbaar, indien zij voor ons persoonlijk een uitdrukkingsmogelijkheid biedt, waarin wij anderen kunnen bereiken. Verder heeft ze weinig zin.

En zo wil ik ook nog een andere opmerking maken. In de moderne maatschappij worden schuldgevoelens meer en meer aangekweekt. Een schuldgevoel kan ontaarden in een algemeen verzet tegen de wereld, een poging dus om zichzelf te rechtvaardigen door herhaling van fouten, dan wel in een volkomen onevenwichtigheid van leven, waarbij men zich wel aan de regels houdt, maar in een voortdurende innerlijke gespletenheid en onzekerheid verkeert. De wereld heeft de reeks van schuldgevoelens steeds hoger opgestapeld. Dat komt, doordat de mens strijdige principes verkondigt.

Laten we nu maar even nemen de religieuze opvoeding. Zij stelt, dat al het dierlijke uit den boze, uit Satan is, uit het duister. Terwijl gelijktijdig diezelfde christelijke maatschappij voortdurend de nadruk legt op het zinnelijke, op het dierlijke dus. Een grove fout, waardoor de mens tot een innerlijke verscheurdheid komt. Men predikt - over het algemeen steeds sterker - overal naastenliefde, rechtvaardigheid en gelijktijdig gaat men, soms zelfs terwijl men dit predikt, over tot handelingen die inhouden: rassenhaat, geweld, onderdrukking van minderheidsgroepen enz. enz., ja, zelfs tot oorlog. Het is logisch dat iemand, die geleerd heeft: "Gij zult niet doden"; "hebt uw naasten lief gelijk uzelve"; die geplaatst wordt tegenover een kleurconflict of geplaatst wordt in een oorlog, daar geen

juiste weg meer voor kan vinden. Dat zijn innerlijk verstoorde mensen.

De wereld moet eindelijk nu eens weten wat ze wil. En als het denken van de mensen langzaam maar zeker zich gaat wijzigen, als die "sneeuw der zielen" over de wereld komt, zullen er steeds meer stemmen zijn, die zeggen: "Hoor eens, wij houden ons niet op met al die mooie onderscheidingen en met 'dit mag je wel en dat mag je niet, want dit is in het belang van de staat en dat doe je alleen maar voor jezelf', voor ons blijft moord moord, dierlijk dierlijk enz.; en wij erkennen dat die dingen niet geheel te vermijden zijn, dus we accepteren dit, we accepteren dat en verder doen we er niet aan." Dan worden conflicten zoals op het ogenblik tussen ouderen en de jeugd in alle delen van de wereld aanmerkelijk verminderd. Dan wordt de inhoud van het leven rijker en dieper.

Ik vind het prettig die dingen zo te zien en ik geloof dan ook dat het ook u een zeker genoegen zal geven om dit eens aan te horen en dat u zich misschien ook de moeite zult getroosten om er eens over na te denken. Want geloof me, als de wereld moet veranderen, moeten de mensen veranderen. En de mensheid als zodanig kun je niet veranderen, voordat mens voor mens verandert. Men zegt wel eens: "De massa beheerst de eenling." Dat is niet waar. De massa bestaat uit eenlingen. En als er één mens binnen de massa is, die een voldoende sterke ommekeer doormaakt en daar voldoende actief naar handelt en leeft, dan garandeer ik u dat die hele massa begint te veranderen. Want het is niet voor niets dat de Napoleones, de Hitlers, de Franco's, de Mussolini's, de vorsten en ook wel degelijk de Roosevelt's en de Eisenhouters, de Churchills, een zo grote invloed hebben op de massa, juist omdat zij zich enigszins vrijmaken van de conventie en in eigen eerlijke overtuiging handelen en streven. Zij veranderen tijdelijk de massa. Als in de massa de onderdelen daarvan, de mensen, ontwaken, dan, vrienden, kan de nieuwe wereld feitelijk geboren worden; en zal het zelfs mogelijk zijn veel van de voorspellingen, die uit dit Klooster der Acht Blinden voortkwamen, ongeldig en ondeugdelijk te maken, doordat de condities, die noodzakelijk zijn voor een vervulling, wegvallen in de mensheid.

En nu ga ik het woord overgeven aan een tweede spreker, die misschien wat beter weet waar hij over wil praten (ja, niet dat ik het niet wist), die dan misschien wat meer de kant van de wijding opgaat of van de esoterie. Ik voor mij dank u voor uw aandacht en ik wens u verder een heel prettige zondag toe.

-:-

Goedenmorgen, vrienden.

Op een dag als deze klinkt voor mij toch nog het Kerstfeest uit - ongeacht de innerlijke bezwaren, die sommigen der aanwezigen misschien op het ogenblik aan het opwerpen zijn. Want voor mij kun je Kerstfeest niet afdoen met een enkele viering. Ik zie dit als een innerlijke gesteldheid, waarbij de mens toch in de eerste plaats moet komen tot een juister begrip van naastenliefde.

Naastenliefde wordt over het algemeen heel verkeerd bekeken. Men denkt dat naastenliefde stoffelijk kan worden gedefiniëerd en wel door hetzij zelfverloochening, hetzij wel door een volledig besef van eenheid. Geestelijk gezien is dit niet waar. Wij kunnen nooit en te nimmer zeggen, dat wij onze naasten nu maar lief moeten hebben en dan onszelf vergeten. Want indien wij onszelf vergéten voor de naaste, zullen we meestal door gebrek aan kennis verkeerd handelen. Geestelijk gezien dus is die verhouding als volgt:

Elk deel van de mensheid heeft een eigen taak, een eigen inhoud. Wij kunnen nooit precies beseffen wat de taak van een ander in het leven is. Dat kunnen wij in de geest niet eens, laat staan gij in de stof. Gij zult nooit precies kunnen uitmaken wat voor een ander goed of kwaad is. Gij zult slechts bij benadering kunnen erkennen wat op dit ogenblik een noodzaak is.

Naastenliefde geestelijk gezien is zoiets als het werk van de Barmhartige Samaritaan.

Wanneer iemand in het leven te veel klappen heeft gekregen - door eigen schuld of door anderen - dan is het je taak te zorgen dat hij weer beter wordt, te zorgen dat hij weer het leven aan kan en dus ook weer zijn eigen taak op eigen wijze verder kan vervullen. Maar verder kan onze verantwoordelijkheid voor de naaste nooit gaan. Wij zijn niet verplicht onze naaste te leiden. Wij zijn eerder verplicht onze naaste te verdragen, te begrijpen dat hij zijn eigen streven heeft en zo het mogelijk is, ongeacht de grote verschillen die voor een ieder bestaan in de noodzaak tot handelen en de noodzaak tot denken, te komen tot een gemeenschappelijk punt van werken.

Laten we zeggen dat we hier bij elkaar zijn. En de één denkt wat religieus, de volgende denkt wat huishoudelijk en daar zit iemand bij die denkt esoterisch, misschien opstandig, terwijl een derde weer meer probeert te denken uit een wetenschappelijk standpunt. Dan kunnen we toch gezamenlijk een heel goede groep vormen, indien wij beseffen dat het niet onze taak is anderen te vormen naar ons beeld en gelijkenis, maar datgene uit ons wezen te geven aan overleg, aan medewerking, aan vriendschap, dat voor hen bruikbaar is en niet meer.

God Zelve openbaart Zich, zoals dat heet, op Kerstmis door de geboorte van het kind Jezus. Dat is erg mooi gezegd. Maar als er maar één kind Jezus is in het hele heelal, nou dan is onze goeie God ook niet direct royaal. Je zou toch kunnen verwachten dat Zijn alomvattende liefde telkens weer, wanneer een mens behoefte heeft aan hulp, aan steun, iets zou doen incarneren of op een andere wijze van Zijn liefde zou getuigen. Dan heb ik zo een hele serie opsommingen gevonden in allerlei boeken over de wijze, waarop God Zich openbaart: Hij openbaart Zich in persona, door middel van geestelijke wezens of engelen, door middel van tekenen aan de hemel (de eerste regenboog). Hij openbaart Zich als een vurige zuil. Hij openbaart Zich zelfs als een sfeer, een stilte (er staat daar duidelijk nietwaar: "als een suizelende stilte"). God openbaart Zich duizend keer. Hij spreekt ook wel eens door een mens, want Hij zendt profeten. Hij zendt ons Jezus en Hij zal nog wel meer zenden. Dan zeg ik zo: Ja, indien dit alles dus zo is, dan moet de openbaring van uit de goddelijke liefde alleen plaatsvinden ommetwille van de onvolkomenheid in ons wezen. Jezus komt naar de wereld toe, omdat geen mens voldoende kracht en bewustzijn heeft om eens even van die wereld naar God toe te gaan. En toch moet er tussen ons en het Goddelijke een voortdurende band aanwezig zijn. Een band, die voor ons persoonlijk alleen zo kan bestaan. Een band, die ons precies zegt: Dit is je plaats in de goddelijke schepping. Dit is je taak, dit is je leven. Dat ben je helemaal.

Wanneer wij teveel op het uiterlijke van de Openbaringen afgaan en te weinig op de innerlijke krachten, die in ons leven, zullen we ongetwijfeld die persoonlijke band met God nooit vinden. Maar als we nu eens afgaan op datgene, wat werkelijk in ons bestaat; niet alleen maar wat op de wereld mooi en ijdel heet, dat is ijdelheid der ijdelheden, maar werkelijk om wat we zijn met al onze ergernissen, onze verlangens - goed en ongepast - onze gulzigheid en onze onthouding, met alles wat we zijn, als we ons daarmee eens gingen richten op het cosmisch concept, op God zoals wij eraan geloven, zou dan die God niet antwoorden? Ik meen te mogen stellen dat het gebeuren met Kerstmis de openbaring

is van het onvermogen der mensheid t.o.v. God. En het feit, dat men zich nog steeds daaraan vastklampt, evenzeer een bewijs is van het onvermogen der mens om in zichzelf tot God te komen. Als u eerlijk bent, werkelijk eerlijk en u verhuult uzelve niets van uw wezen - zo ver u het kent - zou dan niet de kracht, waaruit u leeft kenbaar worden? De kracht waaruit u leeft is goddelijk. De Godheid heeft u geschapen in een bepaalde vorm, voor een bepaalde taak - dat hebben we al vastgesteld - zou het dan niet logisch zijn dat in het erkennen van het eigen innerlijk en al wat erbij hoort tevens de volkomen wetmatigheid van eigen gedrag en streven zou worden geopenbaard? De goddelijke wet, niet de algemene wet. Niet alleen de wet van oorzaak en gevolg, van gelijkblijvende velden, de wetten van harmonie. Neen, de persoonlijke wet. Een wet, die zo scherp definiëert dat je weet: dat is mijn richting, dat is mijn mogelijkheid. Doe ik zó, dan zit er deze consequentie aan.

Vrienden, voor mij is Kerstfeest op aarde het bewijs dat de mens nog niet ver genoeg is gekomen om dat, wat hij in het feest herdenkt, tot een werkelijkheid te maken. Voor mij is dit zoeken naar een vrede op aarde in liedjes, achter kerststallen of achter kerstbomen, in feite niets anders dan een vermomming van je eigen wezen. Een poging om de eigen fouten - die dan ten dele toch wel erkend worden - af te schuiven op iets anders. En zeggen: "God zal ons vrede brengen." En ondertussen rustig verder gaan met je mes te wetten in de hoop dat je je buurman dadelijk in de rug kunt steken. Deze dingen zijn m.i. uit den boze. Wat wij nodig hebben is niet een "halleluja" en "een vrede op aarde". Wat wij allemaal nodig hebben - geest en stof - dat is een "vrede in onszelf". Vrede met onze God, aanvaarding van onze God, een handelen volgens die God en niet volgens de regels, die ze je als kind eenmaal hebben ingepompt of die ze op een of andere manier voor je hebben opgeschreven. Neen, handel naar wat je voelt: dit is in mij. Dit is mijn wezen, mijn wet.

Ik kan me nl. niet voorstellen - natuurlijk strijdig met alles wat er over op de wereld wordt gezegd - ik kan mij niet voorstellen, dat God begint met wezens te scheppen en dan gaat zeggen: "Kijk eens, nu heb Ik je wel oren gegeven, maar horen mag je niet. En je hebt ogen, maar houd ze dicht, hoor, want je mag niet kijken. Je hebt een verstand, maar je mag niet verder denken dan dat ene lijntje, dat ik je heb gegeven." Per slot van rekening, ik mag toch aannemen dat God logischer is, reëler is, grootser is en groter dan de mens? En als een mens die slechts 10 km per uur snelheid nodig heeft zich een wagen bouwt van 140 P.K. met een snelheids capaciteit van 220 km per uur, dan zeg je: "Die vent is gek." Misschien als hij het later nodig zou hebben, ja, dan zou het nog gaan. Maar als je een voertuig bouwt op een bepaalde snelheid of een bepaalde reeks van handelingen en gebeurtenissen, speciaal ontwerp a.h.w., dan verwacht je dat het beantwoordt, ook in zijn gebruik, aan zijn mogelijkheden, anders heeft het geen zin.

Wanneer God een mens scheidt, wanneer God een geest scheidt, dan doet Hij dat zeker niet, opdat een groot gedeelte van de mogelijkheden en capaciteiten, die erin zijn, worden uitgeschakeld. Wanneer God een mens een zekere sensitiviteit geeft, dan wordt die sensitiviteit niet gegeven - daar kunnen we zeker van zijn - om er hokus-pokusje mee te spelen. Maar ze wordt ook niet gegeven, opdat men haar op een of andere manier verwaarloost of zelfs verbiedt. Wanneer God in de mens, op welke wijze dan ook, het vermogen wekt anderen te genezen en iemand krijgt het in zijn domme, eigenwijze hoofd om dat te verbieden, dan beperkt hij de mogelijkheden van de mens. Wanneer een mens geschapen is - bij wijze van spreken - om op zijn handen te lopen, dan moet hij op zijn handen lopen en dan moet je niet proberen om hem op zijn voeten te la-

ten staan. Wanneer iemand links is, dan is dit zijn beste ontwikkeling en dan moet hij daarvan gebruik maken. Dan moet je hem niet kunstmatig verminken door hem tot rechts te willen maken. Dat zijn een paar voorbeelden.

Maar wat doet men eigenlijk nog meer? Er zijn mensen, die worden geboren als een dichter. In zich voelen zij de ritmen van de cosmos weergalmen in woorden. Wat maken ze daarvan? Mensen aan een weegauto-maat of een ponsmachine. Er worden mensen geboren, die ergens een melodie horen, die de geboorte van de sterren kan omschrijven. Wat maken ze daarvan? Boekhouders. Er zijn mensen, die geboren zijn om machines in elkaar te zetten. Wat maken ze daarvan? Componisten, die wanstaltige musique concrète produceren, waarin hun verlangen naar de cementmolen duidelijk kenbaar is. Op een of andere manier ligt in die waanzinnige maatschappij van u en soms ook in die nog dwaze vorm-kennende sfeer van ons de boel door elkaar.

Wij beantwoorden niet aan wat we moeten zijn. We beantwoorden aan een illusie, aan een wens, aan iets onvervulbaars in plaats van te zijn wat wij kunnen en mogen zijn en de ons gegeven capaciteiten stof-felijk en geestelijk te gebruiken tot het laatste toe.

En nu geloof ik, dat juist dat, dat laatste dus, de enige manier is om werkelijke naastenliefde te beleven. Jezelf te zijn, volledig, zo goed als je kunt, maar dan zó dat je geen medemensen ermee schaadt, maar een ieder daarmee vreugde geeft. Ik geloof, dat je God niet op een andere manier kunt dienen, dan juist volgens dat laatste. Want slechts wanneer je als je eigen wezen, zonder pretenties, zonder verheulingen, zonder schaamte en schuldbewustzijn of gevoel van hooggeestelijke verhevenheid, je God nadert, dan is er waarheid in je wezen en dan kan Gods waarheid erin gereflecteerd worden.

Voor mij is de kater van het Kerstfeest steeds weer de illusie, waarbij blijkt dat de menselijke vredeliefde niet veel duurzamer en stabielere is dan de glinsterende ballen, die hij in zijn kerstbomen hangt. En dat zijn voornemen om in deze wereld de vrede te bevorderen niet meer beweging kent dan de stenen beeldjes van zijn kerststal, die elk jaar opnieuw worden opgeruimd en te zijner tijd worden afgestoft en hernieuwd worden opgesteld.

Wat nodig is voor de mens, mijne vrienden, en voor de geest evenzeer, is eerlijkheid t.o.v. het "ik"; het aanvaarden van het feit, dat ieder een andere plaats en taak heeft; en het erkennen van het feit dat je hele wezen met al zijn capaciteiten voor die taak is geschikt en niet slechts een deel.

Zo eerlijk gaan tot de God; Die in en rond je is, is voor mij de oplossing van het Kerstfeest nl.: niet de geboorte van een nieuwe verlosser maar de verlossing van het eigen wezen tot de grote Eenheid.

En daarmee zal ik ook maar weer mijn woorden gaan bekorten, want het is wel zondag maar u heeft ongetwijfeld nog vele andere dingen te doen dan te luisteren naar zo iemand, die zo heerlijk zit te rommelen. Vrienden, het woord is aan de volgende spreker. Wat mij betreft, onthoud dit: uit mijn stellingen vloeit ook voort, indien je in je de vreugde kent van de wereld - of het nu de wind is rond je of het feit misschien dat er ergens schoonheid te vinden is, het roezemoesen van de mensen of wat anders - wees er niet bang voor. Erken God erin, maar ge-niet van je leven - zeker als het zondag is en je dus geen andere ver-plichting hebt. Daarom zou ik zeggen, vrienden, gebruik de vrijheid u gegeven, de rust u gegeven, om daarin voor uzelf groter vreugde en vrede te vinden, ook vandaag. Nu allemaal een goede dag verder.

--

DE ZEVENDE DAG VAN DE SCHEPPING.

Het is nu de zevende dag van de schepping. Zes tijdperken zijn voorbijgegaan en uit het niet zijn werelden, ja, is een cosmos ontstaan, zijn mensen geboren en dieren en planten, zijn land en zeeën van elkaar gescheiden. Er was een wereld en God zag op Zijn werk en Hij zag dat het goed was. En de zevende dag rustte Hij.

Want er komt een ogenblik, dat een werk geen verdere detaillering meer verdraagt. Er komt een ogenblik, dat het cosmisch uurwerk zo geregeld is, dat God met vreugde op Zijn werk ziet. Misschien is de term "God" wat te ver gegrepen. We kunnen wellicht het anders zien en zeggen: In plaats van God stellen wij: er was een eerste Oorzaak. En deze Oorzaak, zichzelf kennende en volledig openbarende in één moment, creëerde een reeks van golven, die uitgingen als kracht door Zijn wezen of het ledig rond Hem - wie zal dat bepalen - en zo licht en duister van elkaar scheidden en al datgene deden, wat in het scheidingsverhaal aan God wordt toegeschreven. Er komt een ogenblik, dat de materie te sterk gevormd is, een ogenblik dat de geest te fel zichzelf leert omschrijven om deze eerste scheppende golvingen nog kracht te geven en inhoud. Dan is het werk voltooid.

Maar wij mogen ons niet voorstellen, dat God de zevende dag rust door Zich af te wenden van de wereld. Wij kunnen ons niet voorstellen, dat de eerste Oorzaak in zijn volledige openbaring heeft gezegd: "En nu interesseert de rest mij niet meer, laat deze werelden hun weg gaan." Neen, de rust is a.h.w. de beschouwing van het volbrachte en de voorbereiding voor het nieuwe.

Als een werkmans, die 's morgens vroeg naar zijn werk gaat, is onze Schepper Zijn taak begonnen. Uur na uur heeft Hij gewerkt, dag na dag der cosmos. En nu is het voor Hem het avonduur, het ogenblik dat de arbeid is volbracht en dat je rust - wachtend op de nacht. En met Hem wacht Zijn schepping op de nacht. Want Brahma's kracht wordt langzaam tot duister. Het licht, dat fel in den beginne was, laat zijn laatste stralen over een krimpand Al uitschijnen en alles valt terug tot het oeratoom van het begin.

God rust dan nog steeds.

En wanneer het nacht wordt, wie zal ons zeggen dat Zijn kracht niet sluimert. Maar Hij vindt een nieuwe persoonlijkheid, de nieuwe Brahma wekt het nieuwe licht.

Een nieuwe wereld ontstaat.

Zes dagen van werk - en de zevende dag rust.

Er is een ritme. Een ritme van arbeid en rusten, dat noodzakelijk is voor mens, voor geest en waarschijnlijk zelfs voor God. Want wij kunnen immers slechts volbrengen en voltooiën, indien we ons de tijd gunnen om onze arbeid te beschouwen. Wij kunnen immers slechts vernieuwen, indien er in ons de rust is, waaruit de nieuwe gedachte, het nieuw vermogen geboren kan worden. Het is daarom dat, symbolisch geschreven in woorden, die achter zich onmetelijke tijdperken verbergen, de Bijbel ons zegt:

"God zag dat het werk goed was, en de zevende dag rustte Hij."

En wat voor God goed is, zou dat niet voor de mens, voor de geest goed zijn? Moet er voor een mens en voor een geest het voortdurend jachten zijn, dat verder gaat, dag na dag? Of mogen ook wij soms zeggen: "Ziedaar, we leggen een ogenblik het juk van dagelijkse lasten af. Voor een kort ogenblik beschouwen we onszelf als vrij van alle dingen en ontspannen wij ons buiten het geweld."

Gods rust is de tegenstelling tot Zijn arbeid. En ook voor de mens moet de rust de tegenstelling zijn tot zijn arbeid, tot zijn normaal bestaan.

En zelfs de mens, die niets doet, zal op een gegeven ogenblik zijn rustdag moeten nemen van zijn niets-doen. En hij zal het misschien vinden in een arbeid of een nieuwe taak.

Op de zevende dag rustte God en op de zevende dag dient de mens te rusten. Laat ons er niet over spreken welke dag van de week daarvoor is uitverkoren, want de jacht der dagen gaat haast ontoombaar voort en jaagt jaar na jaar en eeuw na eeuw verder, zonder dat er zich iets wijzigt voor het kenvermogen der mensen.

Het geeft niet op welke dag ge begint - maar er is een ogenblik dat ge begint aan uw eigen wereld, aan uw eigen wezen te werken, dat ge uzelve zegt: "Nu zal ik handelen, nu zal ik doen." En dat ge voor uzelf maakt eerst een onderscheid tussen licht en duister, tussen goed en kwaad.

Dan voor uzelf schept het zijnde en zegt: "Hier is een wereld. Dat is het terrein, waarop ik mijn weten kan openbaren."

Om dat vervolgens wederom te scheiden in land en zee, zeggend tot uzelf: "Ziet, hier zijn variabele waarden. Maar hier is een vast geheel, waarop ik mij steeds weer baseren kan."

En gij zult in het vaste en in het beweeglijke gezamenlijk de kleine gedachten scheppen, die eigen leven hebben, die inhoud geven aan het bestaan en gij zult hen noemen: planten en dieren.

En er zal een ogenblik komen, dat ge het beeld van uzelf eruit moet scheppen.

En dan vormt ge uit de materie van uw innerlijke schepping een beeld van uw eigen wezen. Gij vormt a.h.w. uzelve naar uw beeld en gelijkenis en ge blaast het de adem van uw bewustzijn in - en ziet, ge kent uzelve. En uw beeld ziende en uw wereld, zult ge moeten erkennen: "Het is goed. Want hier heb ik de waarheid van mijn wezen geopenbaard."

En als een schepper zult ge u dan terugtrekken. Niet meer strevend in geest of stof, doch u verheugend over het volbrachte, wachtend op het ogenblik dat een uitblussing van bestaan, een verandering van sfeer u hernieuwd wekt tot arbeid en tot schepping, tot nieuwe erkenning van het "ik", tot de uiteindelijke en laatste erkenning, eer u rust en arbeid beide opheft, omdat in perfecte evenwichtigheid gij één zijt met het Cosmisch Geheel, dat men God noemt.

Zo, indien gij nadenkt over het probleem: En op de 7e dag rustte Hij, zeg tot uzelf: Wanneer mijn streven voltooid is, een nieuwe daad gebouwd, een nieuw weten ontwaakt, zo rust ik. En ik rust door al van mij af te zetten - behalve de beschouwing misschien - wat ik in het verleden volbracht, zonder ingrijpen, zonder willen. Doch als wederom een duister komt en nieuwe behoeften en nieuwe noden mij wekken, zo zal ik hernieuwd bouwen, scheppend wederom mijzelf begrip van licht en duister, van wereld, land en zee, van leven en uiteindelijk van zelfkennis.

Opdat ge trap na trap de geheimen doorgaande ontheven wordt van dagen en tijd en in het tijdloze erkent uzelf en uw Schepper als eenheid.

:--:

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...